

Ur säkerhetstjänstkommissionens (2002) utredning om säkerhetstjänsternas historiska agerande

<http://www.dn.se/nyheter/sverige/hemlig-registrering-av-over-100000-svenskar/>

Några lösryckta citat:

(om vänsterrörelsernas farlighet)

Många inom säkerhetstjänsterna tolkade denna radikaliseringsvåg som en ny konspirativ strategi från den kommunistiska världen som gick ut på att genom subversiva medel söka skapa kaos i samhället och därigenom undergräva den demokratiska samhällsordningen och försvaga västmakternas militära kapacitet. De betraktade därför de vänsterrevolutionära rörelserna som ett hot mot rikets säkerhet.

Man tycks således överskattat dessa gruppers styrka och medlemstal och mycket av det som säkerhetstjänsterna beskrev som infiltration kan i själva verket betraktas som legitim politisk verksamhet.

(om ett intressant kriterium för samhällsfara, att rörelser som kan påräkna stöd från allmänheten utgör den verkliga ”risken” , inte våldsverkarna)

Säkerhetstjänsterna tycks ha överraskats av framväxten under 1980-talet av nya nazistiska och främlingsfientliga grupperingar. Flera personer med anknytning till sådana grupperingar begick under 1980- och 1990-talen mycket allvarliga brott t.ex. i form av grovt våld mot invandrare och meningsmotståndare.
Någon reell fara för rikets säkerhet anses dock dessa grupper inte utgöra, eftersom de inte kan påräkna något allmänt stöd och är dåligt organiserade. Enligt kommissionens mening brast säkerhetstjänsterna i början av 1980-talet i uppmärksamhet såvitt avsåg de högerextremistiska organisationerna.

(de ”förtroliga meddelarna” är ”vanliga personer” som uppmanas hålla koll på arbetskamrater, grannar och föreningskamrater)

Kapitlet behandlar säkerhetspolisens författningsskyddande verksamhet. De metoder som säkerhetspolisen har använt sig av för att skaffa information redovisas med tonvikt på de integritetskränkningar de kan innebära. Det konstateras att inre och yttre spaning liksom användandet av förtroliga meddelare inte är författningsreglerade, ehuru de båda senare inhämtningsmetoderna kan innebära och i vissa fall har inneburit allvarliga intrång i den personliga integriteten. Kommissionen har påträffat flera fall där ett urskiljningslöst

inhämtande av kränkande uppgifter förekommit. Användningen av förtroliga meddelare kan också i andra hänseenden vara problematisk.

(man begär tillstånd under viss förevändning, för att leta efter andra saker man kan sätta dit folk för)

Sedan början av 1990-talet har säkerhetspolisen fått tillstånd till hemlig teleavlyssning mot ett stort antal personer inom högerextremistiska, anarkistiska och autonoma miljöer. Brottsmisstankarna har främst avsett olovlig kårverksamhet. I flera fall har de ofta mycket långvariga telefonavlyssningarna under det senaste decenniet lett till åtal för grov brottslighet men inte i något fall för det i sammanhanget lindrigare brottet olovlig kårverksamhet.

(när man inte fick spionera på en organisation, valde man ut en medlem i stället)

Syftet med telefonavlyssningen mot kommunister och andra vänsterrevolutionärer under 1950-, 1960- och 1970-talen torde inte i första hand ha varit att få bevis mot de misstänkta för att kunna väcka åtal. Av större betydelse var den överskottsinformation som avlyssningarna genererade. Övervakningen ”hängdes upp” på en viss person för att så långt som möjligt kunna kartlägga den miljö inom vilken han eller hon var verksam och som man uppfattade som ett hot mot rikets säkerhet.

(alltså, det handlar om att ”hålla koll” i största allmänhet)

De avlyssningsoperationer som ägt rum sedan 1990-talet har närmast en brottsförebyggande karaktär.

(vad säger då utredningen?)

Enligt kommissionens mening har brottsrubricering olovlig kårverksamhet i många fall kommit att tillämpas i situationer där brottsrekvisiten inte är uppfyllda. Detta strider mot den grundläggande principen att strafflag skall tolkas restriktivt. Självfallet är detta inte godtagbart.

Kommissionen riktar skarp kritik mot det sätt som bestämmelserna om telefonavlyssning kommit att tillämpas. Hemlig teleavlyssning innebär ett allvarligt intrång i den personliga integriteten. Det ligger i sakens natur att intrånget blir särskilt allvarligt när avlyssningen, som i flera av de här aktuella fallen, tillåts fortgå under mycket lång tid. En annan aspekt av stor betydelse är att intrånget ofta kommer att drabba även andra än den person som är föremål

för misstanke. Än känsligare är det naturligtvis då telefoner som utnyttjas inte endast av den misstänkte och hans närmaste avlyssnas, exempelvis telefoner och telefonväxlar i politiska organisationers expeditioner och andra samlingslokaler. I dessa fall riskeras rätten att bedriva politisk verksamhet och den grundlagsfästa åsiktsfriheten för ett stort antal personer. Och då det är fråga om avlyssning av telefoner hos tidningsredaktioner aktualiseras förhållandet till tryckfrihet och meddelarskydd, som ju är grundlagsskyddade i viktiga hänseenden.

(är det ett tillräckligt skydd att domstolsbeslut ska begäras?)

Domstolarnas tillämpning av bestämmelserna har haft en avgörande betydelse för rättsutvecklingen på detta område. Det är påfallande att domstolarna i många fall låtit telefonavlyssningen pågå under mycket lång tid utan att det framkommit något som kunnat läggas till grund för ett åtal eller ens inneburet att misstankarna stärkts. *Domstolarna har i många fall inte i tillräcklig utsträckning levt upp till sin uppgift att vara ett värn för den enskildes rättstrygghet. Detta är ägnat att inge starka betänkligheter.* Samtidigt måste det framhållas att domstolarna haft begränsade möjligheter att tränga in i det företedda materialet med avseende på sådant som källornas tillförlitlighet och misstankarnas rimlighet. I dessa hänseenden har de i praktiken varit helt hänvisade till åklagarna och säkerhetspolisen. Dessa myndigheter har också de ett ansvar för att den enskildes intresse inte träds för när. Någon strävan efter objektivitet är emellertid ofta svår att finna särskilt i äldre promemorior från säkerhetspolisen. Tvärtom kan man i en del fall konstatera att uppgifter från meddelare som bedömts som ej helt tillförlitliga spelat en framträdande roll i motiveringarna. Åklagarna har antingen inte trängt tillräckligt djupt i materialet eller också i alltför hög grad solidariserat sig med de polisiära bedömningarna. Tillsynsmyndigheterna JO och JK har genom att inte reagera mot rättsutvecklingen sanktionerat denna.

(personalkontroller görs för att se om folk kan få "känsliga jobb")

Enligt kommissionens uppfattning föreligger inte någon rätt för säkerhetspolisen att utnyttja *överskottsinformation* i syfte att mer allmänt kartlägga en säkerhetshotande grupp eller organisation. Det kan visserligen vara svårt att dra gränsen mellan vad som är att hänföra till en brottsutredning och vad som klart faller utanför denna. En ganska generös tolkning av förundersökningsbegreppet kan vara motiverad i dessa sammanhang. Detta kan emellertid inte tas till intäkt för att det skulle vara tillåtet att ta till vara allsköns uppgifter om de övervakade organisationerna och deras medlemmar och sympatisörer. Säkerhetspolisen har här, enligt kommissionens mening, låtit effektivitetshänsyn gå före det integritetsskydd som lagstiftningen tillförsäkrat medborgarna. Kommissionen har i sitt arbete funnit belägg för att hemlig telefonavlyssning använts för att samla in material om personer som inte är relevanta i den

förundersökning som föranlett telefonkontrollen. Dessa uppgifter har i tusentals fall samlats i fiktiva meddelarakter på ett sätt som saknar stöd i lag. Särskilt allvarligt är detta när överskottsinformationerna lämnats ut i samband med personalkontroller

(även ”gammal god” postkontroll av öststatsmodell förekommer.)

Vid sidan av den egentliga postkontrollen har det förekommit att posttjänstemän fungerat som meddelare till säkerhetspolisen och rapporterat om t.ex. vilka personer som prenumererat på tidningar som getts ut av extremistiska organisationer. Det kan ifrågasättas om inte vissa posttjänstemän visat säkerhetspolisen ett tillmötesgående som inneburit brott mot den tystnadsplikt som ålegat dem.

(”en tjusig tid”)

1975 blev buggning förfarandet straffbart som olovlig avlyssning.

(detta var länge sedan :-))

Men även trafik från äldre typer av mobiltelefoner och trådlösa hemtelefoner som befordrats via radiovågor har utsatts för avlyssning med användning av scanners. Visserligen torde sådan avlyssning inte vara straffbar enligt brottsbalken. Det kan dock diskuteras om inte bestämmelsen om rätt till skydd för korrespondens i den europeiska konventionen om mänskliga rättigheter innefattar begränsningar i möjligheten att övervaka sådan teletrafik som inte är ledningsbunden.

Också aktiviteter av tämligen enkel beskaffenhet som i sig inte alls var kriminella kunde leda till registrering. Denna bristande förutsägbarhet måste betecknas som högst otillfredsställande,

(låtsasregistrering? -förbättringar?)

Sedan några år bearbetas säkerhetsunderrättelser i s.k. analysdatabaser. Däri kan exempelvis antecknas att någon haft kontakt med en person som är misstänkt för olovlig kårverksamhet. För att göra anteckningen begriplig anses det ibland ”oundgängligen nödvändigt” (jfr 5 § polisdatalagen) att även anteckna vari kontakten bestått också i situationer som innebär att den kontaktades politiska åsikter röjs. Analysdatabasen utgör visserligen inte några register i traditionell mening. Med hänsyn till de möjligheter till fritextsökning och därmed till sammanställningar som användningen av datateknik ger, får de emellertid anses vara att likställas med register. Det kan därför göras gällande att anteckningar av detta slag strider mot grundlagens förbud mot åsiktsregistrering.

(Ideologisk registrering av diverse rörelser)

I analysdatabaserna behandlas emellertid även rörelser som inte kan betraktas som utvecklade olovliga kårer men som bedöms kunna utvecklas till sådana, samt rörelser mot vilka brottsmisstankarna är mer ospecificerade. I dessa fall kan det inte generellt anses tillåtet att anteckna en person som tagit kontakt med den misstänkte. Den som tar kontakt kan i dessa fall vara helt omedveten om de förhållanden som föranlett misstankarna och kontakten kan mycket väl vara föranledd enbart av ett politiskt eller ideologiskt intresse. Kommissionen har undersökt innehållet i några analysdatabaser och kommit fram till att det inte kan uteslutas att sådana kontakter registreras.

I arbetsanteckningar finns exempel på att engagemang i miljö- eller fredsorganisationer noterats. Syftet härmed har uppgetts vara att säkerhetspolisen önskat undersöka om engagemanget varit ett uttryck för strävanden att dolt sprida opinion för otillbörliga utländska intressen och därigenom utgjort ett led i ett eventuellt framväxande hot mot rikets säkerhet.

(Militära underrättelsetjänstens agerande)

Som en följd av förbudet mot åsiktsregistrering i personalkontrollkungörelsen beordrades år 1969 en utgallring av sådana anteckningar också i försvarstabens register. Det kom emellertid att dröja ända fram till våren 1972 innan ordern verkställdes och då inför en inspektion av JO med anledning av avslöjandet att säkerhetstjänsterna övervakat värnpliktskonferensen detta år. Till JO uppgav sedan företrädare för försvarstaben att det inte förekom någon personregistrering vid staben. Även om beskeden i formell mening må ha varit korrekta, var de i realiteten grovt missvisande. Det är naturligtvis fullständigt oacceptabelt att försvarstaben på detta sätt vilseledde JO.

Vid sidan av den öppna underrättelsetjänsten har alltsedan andra världskriget till ÖB:s förfogande stått en hemlig underrättelsetjänst med uppgift att inhämta underrättelser genom metoder som det inte ankommer på andra underrättelseorgan att använda. Dessa s.k. särskilda tjänster, T-kontoret (1946-64), IB (1965-73), GBU (1973-1982), SSI (1982-94) och KSI (1994-), har i huvudsak varit inriktade på underrättelseinhämtning utom riket. Gränsen mellan underrättelse- och säkerhetstjänst är dock i praktiken ingalunda knivskarp, vilket medfört att dessa tjänster i viss utsträckning kommit att befatta sig också med säkerhetsunderrättelser och andra uppgifter med anknytning till säkerhetstjänst.

Lite om IB – informationsbyrå, som avslöjades av Guillo och Bratt)

Under några år i slutet av 1950- och början av 1960-talen reste några tidigare socialdemokratiska ombudsmän anställda vid grupp B runt i Sverige och inhämtade

uppgifter bl.a. från personer inom den socialdemokratiska arbetsplatsorganisationen. Antalet personer som man hade direkt och regelbunden kontakt med uppges ha uppgått till några hundra. Dessa tog ofta i sin tur hjälp av andra, varför kontaktnätet totalt kan ha omfattat omkring tusen personer. Härigenom fick grupp B in uppgifter om tusentals kommunister, uppgifter som vidare rapporterades till försvarsstaben och säkerhetspolisen.

I den offentliga debatten om IB har frågan om grupp B:s *ursprung* varit omstridd. Frågan har gällt om det var försvarsstaben eller det socialdemokratiska partiet som var den drivande kraften bakom enhetens tillkomst. Kommissionen har funnit att initiativet låg hos försvarsstaben under intryck av en förstärkt hotbild, bl.a. flera avslöjade industrispionage, och amerikanska förväntningar på skydd av den kvalificerade krigsmateriel som skulle exporteras till Sverige.

Infiltratör -Ekberg sökte provocera sina ”kamrater” att begå brott,

Kommissionen kritiserar att IB lät Ekberg infiltrera sammanslutningar som inte var olagliga, något som framstår som en kränkning av föreningsfriheten, liksom dennes brottsprovokationer. Kommissionen är också starkt kritisk till att IB medverkade till och i vissa fall initierade brottsliga handlingar från Ekbergs sida. Kommissionen framhåller även de faror som en förtrolig meddelare kan utsättas för, särskilt om denne utnyttjas på ett omdömeslöst sätt.

Våren 1973 publicerade tidningen Folket i Bild/Kulturfront ett antal artiklar av journalisterna Peter Bratt och Jan Guillou om IB, vilka följdes av Bratts bok *IB och hotet mot vår säkerhet* (1973). I artiklarna och boken beskrevs den tidigare strängt hemliga organisationen. Det gjordes bland mycket annat gällande att IB inhämtat information om svenska vänsterorganisationer och dessas medlemmar på olagliga vägar (inbrott i lokaler, infiltration, telefonavlyssning), fört ett omfattande register över svenska vänstersympatisörer och lämnat ut uppgifter om svenska medborgare och här bosatta utlänningar till utländska underrättelse- och säkerhetstjänster. En tidigare anställd vid IB, Håkan Isacson, upprepade i ett brev till försvarsministern vissa av de påståenden som framställdes i tidningsartiklarna. På uppdrag av riksåklagaren utredde chefsåklagaren Carl Axel Robèrt anklagelserna i brevet. Robèrt fann, främst med hänvisning till att eventuella brott var preskriberade, inte skäl att åtala någon av de utpekade IB-medarbetarna. Däremot åtalades och dömdes Bratt, Guillou och Isacson för spioneri till fängelse.

(Fragment kring vilka som väckt intresse)

1981 hade NN deltagit vid det partibildande mötet i Örebro då Miljöpartiet blev till.³⁵³

Av en PM som upprättades inom kontrasubversionsroteln 1985 framgår det att personers tillhörighet till miljöorganisationer eller Amnesty International kunde föranleda registrering i arbetsregister. Som exempel på detta kan nämnas uppgifter som återfunnits i en arbetsregisterblankett från Malmösektionen och som enbart handlar om en persons arbete inom Amnesty International under åren 1968-1976. Enligt de registrerade uppgifterna hade hon verkat för frigivning av en fackföreningsman som i 13 år suttit fängslad i Singapore samt vid flera tillfällen ansökt om demonstrations-, affischerings- och bössinsamlingstillstånd.

363

I värderingen av säkerhetspolisens registreringsverksamhet tillbakavisade Hans Stark kategoriskt de påståenden som framförts om att säkerhetspolisen ägnat sig åt ”otillåten åsiktsregistrering”. Lika säkert avvisade han uppgifter om att personer med anknytning till miljö- och fredsorganisationer blivit föremål för registrering.

(Kan man lite på JO och JK?)

Det är därför något förvånande att JK meddelade att ingenting som framkommit under utredningen tydde på att prenumeranter registrerades och att han därmed ”inte funnit skäl att föra utredningen längre i denna del”.⁴⁰² JK:s påstående om att han inte funnit belägg för otillåten åsiktsregistrering efter 1969 bör således på grundval av de uppgifter som han redovisat i utredningen ifrågasättas. Liksom JO:s utredning från 1972 kom JK:s utredning att legitimera rådande arbetspraxis. Om JK hade fört utredningen längre i den del som behandlade arbetsanteckningarna kanske han också blivit uppmärksam på att det fanns fog för misstankarna om att även medlemmar i eller sympatisörer till miljö- och fredsorganisationer kunde vara föremål för registrering i säkerhetspolisens arbetsregister.

(mer om vilka som kollas)

Enligt instruktionerna fick domän vänster innehålla uppgifter ”som kan hänföras till vänsterextremism, miljö-, freds- eller djurbefrielseextremism samt andra former av politiskt extrema yttringar som kan kopplas till det vänsterpolitiska området”.

I domän sakobjekt skulle antecknas uppgifter som det enligt författningsskyddsroteln fanns anledning att bevaka men som det inte fanns skäl att registrera i centralregistret.⁴³⁰ Vid bearbetningen av

de datoriserade uppgifterna erbjöd UBAS åtskilliga genvägar för att göra materialet överblickbart.

Det finns många ”sorteringsmöjligheter” som Du själv kan göra. T. ex. ta fram alla ”inlagda” Sverigedemokrater, alla personer i verksamhetsgrupper såsom miljö, djur, fred, antifa, alla som finns i en speciell stad o.s.v.431

Arbetsanteckningarna förs sedan 1999 i säkerhetspolisens s.k. analysdatabaser vilka betraktas som fristående register.⁴³⁸ I maj 2000 gavs justitieminister Laila Freivalds utförlig information om säkerhetspolisens handläggning av överskottsinformation som inkommit genom telefonavlyssning i databasen PLUTO och användningen av analysdatabaser. En representant från säkerhetspolisen kunde då - enligt en samtalsuppteckning från sammanträdet - berätta att det vid hemlig telefonavlyssning i en s.k. analysdatabas noterades ”innehåll i samtal som kan handla om att individer ger uttryck för olika politiska eller religiösa uppfattningar”. Enligt samtalsuppteckningen ansåg ”de församlade, utom justitieministern ... att detta var ett problem i förhållande till grundlagen”. Vid samma tillfälle informerades justitieminister Freivalds om innehållet i analysdatabaserna. ...innehållet i sådana baser i sin helhet är att betrakta som känsliga personuppgifter genom att det är fråga om obearbetade underrättelser om individer som har olika slags kopplingar till politisk eller religiös verksamhet.

Ibid. Polisdatalagens (SFS 1998:622) 5 § (rörande behandling av känsliga personuppgifter) har följande lydelse: ”Uppgifter om en person får inte behandlas enbart på grund av vad som är känt om personens ras eller etniska ursprung, politiska åsikter, religiösa eller filosofiska övertygelse, medlemskap i fackförening, hälsa eller sexuella läggning. Om uppgifter om en person behandlas på annan grund får uppgifterna kompletteras med sådana uppgifter som avses i första stycket, om det är oundgängligen nödvändigt för syftet med behandlingen.”

(radioreportrar och homosexuella)

11.4.2 Säkerhetspolisen och Sveriges Radio

I säkerhetspolisens arkiv finns närmare 240 personer registrerade som är sökbara under rubriken ”Anställda SR, SVT”. I 85 fall är registreringen föranledd endast av att personalkontroll skett och akterna innehåller inga andra uppgifter om personen. I närmare 100 fall har registrering skett med anledning av kontakter med öststatsbeskickningar, kontakter som kommit till säkerhetspolisens kännedom främst genom telefonkontroll. Kontakterna förefaller uteslutande ha motiverats av tjänsteåligganden, t.ex. förestående reportageresor. Registreringen skedde som en säkerhetsåtgärd inför eventuell värvning. Några exempel på värvningar har inte framkommit. Dessutom finns ett antal medarbetare vid företaget som är sökbara på egna namn. Sju personer har således registrerats under rubriken ”Terrorverksamhet/Omstörtande verksamhet/Sabotage” på

grund av kontakter med utländska terroristorganisationer och/eller ledande ställning inom KFML(r). Ytterligare några är registrerade med anledning av kriminalitet, homosexualitet eller alkohol- eller narkotikamissbruk.

(Informatörer i media)

Huvudskälet till säkerhetspolisens intresse för dessa personer är den omständigheten att de genom sina kända röster och ansikten skulle kunna missbruka sin förtroendeställning gentemot svenska folket. I många fall har övervakningen pågått under lång tid. Säkerhetspolisen har under åren haft några informatörer inom Sveriges Radio. En annan källa har varit överskottsinformation från telefonkontroll.

SOU 2002:87 Avslutande synpunkter

Även rörelser och personer som har en negativ inställning till samhället och dess värderingar har rätt till åsiktsfrihet och respekt för sin integritet.

Bearbetning och analys av insamlat material har länge varit klart eftersatta funktioner inom säkerhetstjänsterna. Det gäller t.ex. den mycket omfattande, slentrianmässiga registreringen av medlemmar i vissa partier och rörelser. Det tycks tidvis ha varit ett mål i sig att registrera alla personer som kunnat misstänkas sympatisera med de övervakade partierna och rörelserna i syfte att förhindra att de placerades i säkerhetskänsliga befattningar. Några mer omfattande överväganden av vilka bland alla dessa personer som i ett krisläge skulle kunna utgöra en verklig fara för rikets säkerhet tycks inte ha gjorts. Registret blev härigenom orimligt omfattande. Med en sådan inriktning av arbetet riskerade man att satsa resurser på enkelt konstaterbara förhållanden av begränsad betydelse för rikets säkerhet i stället för på sådant som verkligen var eller kunde bli farligt. Frånvaron av en kontinuerlig och relevant analys har sannolikt också bidragit till den tidigare nämnda eftersläpningen i hotbilderna. Den har även fått till följd att bedömningen av källor och källuppgifter i vissa fall inte gjorts med erforderlig omsorg.

Det är därför viktigt att de tillsynsorgan som finns verkligen utövar en effektiv kontroll av verksamheten. Här har det enligt kommissionens mening brustit genom åren. JO och JK tycks vid sina utredningar ibland ganska okritiskt ha godtagit säkerhetstjänsternas förklaringar och synsätt, ja kanske rentav solidariserat sig med dessa. Detsamma kan sägas om de åklagare och domstolar som haft att pröva frågor om tvångsmedelsanvändning. De garantier för den enskildes rättssäkerhet som dessa organ skall utgöra har till

följd härav inte kommit att fungera som avsett.

Också samarbetet mellan tjänsterna har brustit till följd av sekretess i kombination med revirtänkande – ja, ibland t.o.m. rivalitet.

En ytterligare konsekvens av sekretessen lyftes fram av Carl Lidbom i hans utredning av säkerhetspolisens arbetsmetoder. Han konstaterade att det vuxit fram en praxis, som innebar att beslut i särskilt känsliga, tveksamma eller kontroversiella frågor fattades utan att beslutet dokumenterades. I efterhand fanns det ingen annan möjlighet att rekonstruera beslutet än genom vad de inblandade befattningshavarna mindes eller ville minnas. Det hade sagts honom att det också kunde förekomma att beslut fattades genom ett tyst samtycke från en chef som fått ett ärende föredraget för sig, varvid chefen förklarade att han inte skulle komma att ta ansvar för beslutet, om detta skulle bli känt. I andra fall kan lägre befattningshavare ha underlåtit att upplysa berörd chef om tilltänkta åtgärder av känslig natur antingen i övertygelsen att man handlade i ”chefens anda” eller därför att man inte ville ”besvåra” denne med en fråga som han antogs inte vilja veta något om. I dessa hänseenden torde väsentliga förbättringar av rutiner och ansvarstagande ha skett under senare år.

Det är ett viktigt rättssäkerhetsintresse att säkerhetstjänsternas befogenheter mot enskilda styrs av klara regler. De politiska organen har emellertid inte alltid visat sig benägna att tillhandahålla sådana regler. Ett illustrativt exempel är telefonkontrollen. Denna har utnyttjats som en spaningsmetod och utgjort ett effektivt medel för säkerhetspolisen att fullgöra sin främsta uppgift, nämligen att förebygga brott mot rikets säkerhet. Samtidigt har detta arbetsätt svårligen kunnat förenas med lagens lydelse, som förutsätter att en viss person skäligen kan misstänkas för att ha begått ett brott för att metoden skall få användas.

I de kvalificerat hemliga tillämpningsföreskrifter som utfärdades våren 1973 öppnades emellertid möjlighet till registrering av sådana personer i en omfattning som i praktiken innebar att säkerhetspolisen kom att registrera personer endast på grund av laglig politisk verksamhet.

Utdrag av Anders Erkéus
anders@soundwell.com